

Forfatter: Falbe, Christian Frederik

Titel: BREV TIL: Rosenørn-Lehn, Otto Ditlev FRA: Falbe, Christian Frederik (1871-09-26)

Citation: Falbe, Christian Frederik: "BREV TIL: Rosenørn-Lehn, Otto Ditlev FRA: Falbe, Christian Frederik (1871-09-26)", i *Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)*, Henrik Koppels, s. 58.
Onlineudgave fra Danmarks Breve: <https://tekster.kb.dk/text/letters-001825006-003-shoot-L0018250060030044.pdf> (tilgået 01. juli 2024)

Anvendt udgave: Det nordslesvigske Spørgsmaal, 1864-1879 - aktstykker og breve til belysning af den danske regerings politik (3. bind)

Ophavsret: Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs Public Domain-erklæringen](#)

*Kammerherre Falbe, Gesandt i Wien, til Udenrigsminister Baron Rosenørn-Lehn.
Wien, 26. September 1871.*

Herr Baron

Jeg har den Ære at anerkjende Modtagelsen af Deres Excellences Depeche Nr. 5 af 20de Dennes.

s. 59 Da jeg igaar gjorde Rigskansleren min Opvartning, yttrede jeg under Samtalens Løb, at jeg havde Grund til at antage, at det slesvigske Spørgsmaal var bleven berørt under Sammenkomsten i Salzburg. Grev Beust svarede mig benægtende, men tilføiede i en meget venlig Tone, at han for sit Vedkommende var meget villig til at tale vor Sag i Berlin; men at han, siden han ved sin Depeche af 1. April 1868 havde »brændt sine Fingre«, og Kammerherre Quaade saa indtrængende havde bedet Grev Wimpffen om, at afholde sig fra ethvert Skridt hos Berliner Cabinettet, som mere skadeligt end gavnligt for Sagens Fremme, havde han afholdt sig siden den Tid fra enhver Demarche, saalænge han ikke vidste, om det maatte stemme med den kongelige Regjerings Ønsker. ¹⁾ Nu var hans Forhold til den tyske Regjering et saadant, at han maaskee med nogen Udsigt til Virkning, kunde indlægge et Ord for os. »Iøvrigt, tilføiede Greven, havde han en Følelse af, at Fyrst Bismarck gjemte paa den slesvigske Sag, for ved given Leilighed ved Hjælp af samme at kunne vise Rusland en Villighed.«

Da jeg ikke kan tvivle om Kantslerens Oprigtighed i at benægte, at den slesvigske Sag havde været Gjenstand for hans Samtaler med Fyrst Bismarck, maa jeg antage, at samme kun er bleven berørt mellem denne eller en af hans Tillidsmænd og Grev Andrassy. Skulde Leiligheden tilbyde sig, vil jeg ikke undlade at søge at komme til Kundskab om de nærmere Omstændigheder, og forsaavidt Deres Excellence maatte ville overlade det til mit Skjøn, at sondere, hvorvidt Grev Andrassy skulde være villig til, underhaanden at forfølge den givne Ledetraad, for at lære Berliner Cabinetkets Dispositioner at kjende. Ved Siden heraf vil Deres Excellence vistnok erkjende, at der er noget misligt i, ikke at modtage den af Grev Beust tilbudte velvillige Haandsrækning, s. 600 at jeg bør være meget forsigtig i, ikke for ofte at fremkalde Tilbud, som jeg ikke tør gaae ind paa.

Skulde Berliner Cabinetkets Dispositioner vise sig at være gunstige for Spørgsmaalets Løsning, saaledes som de i Salzburg faldne Yttringer vel lede til at formode, saa turde dog vist nok en Impuls givet udenfra, om den end ikke skete med noget sært Eftertryk eller var inspireret af nogen egen Interesse, ja maaskee netop af den Grund, kunne give Udslaget til, atter at bringe Forhandlingerne paa Gled. De Hensyn, som Fyrst Bismarck maatte have at tage til Keiser Alexander og den russiske Politik, vilde da neppe kunne Andet end gavne vor Sag.

Ved Siden heraf bør man vistnok gjøre sig klart, hvad Fyrst Bismarck overhovedet maatte være villig til at give os, og hvad Hans Majestæts Regjering, henseet til de politiske Forhold, kan samtykke i at modtage, samt Betingelserne herfor. Et tredie Punkt, ikke at tabe af Sigte, vilde være, i hvad Retning Østrig eller Rusland, eller begge hver for sig, vilde udøve deres mæglende Indflydelse.

At Restitutionen af Nordslesvig skulde udstrække sig til »en virkelig loyal Opfyldelse af Pr ager Fredens Art. V« under den nærværende Constellation, er der vist absolut intet Haab om. Meget mere vilde den keiserlig tyske Regjering, hvis den optog de i 1868 standsede Forhandlinger, sikkert gjøre den preussiske Regjerings daværende Forslag til Udgangspunktet. Grev Beust, paa sin Side, maa ventes at ville fastholde de Betragtninger, han gjorde gjældende i sin Depeche af 1. April s. A. 3: enten Afstaaelsen af de reent danske Distrikter uden Betingelser, eller en Deling af Slesvig efter Nationaliteternes Majoritet i de enkelte Distrikter og da forbundet med en Protektionsret fra Tydsklands Side for de talrige tyske Minoriteter, der kom under dansk Scepter. Jeg tør ikke gjøre mig den Illusion at troe, at Fyrst Bismarck skulde kunne bevæges til at gaae videre end til Afstaaelsen af Gjenner-Fjord Linien, dog med Frafald af de i 1867—68 s. 61 stillede Betingelser, som kunde give Anledning til senere Indblanding i vore indre Anliggender. Ved Siden heraf turde vore Bestræbelser maaskee nærmest være at rette paa Gjenerhvervelsen af Als, som et af de mest ublandede danske Distrikter, og herfor var det vel ikke umuligt at faae Østrigs Støtte i Henhold til Grev Beusts Depeche af 1. April 1868.

Saa utilfredsstillende for den nordslesvigske Befolkning en saadan Løsning end vilde være, vilde man dog vistnok finde den Deel af samme, der ikke indbefattedes under Retrocessionen, resigneret paa standhaftigt at afvente bedre Tider, uden at misunde deres Brødres heldigere Lod. Hans Majestæts Regjering paa sin Side, der i en Afgjørelse af Sagen vistnok ikke ledes af noget Ønske eller Hensyn til territorial Udvidelse, turde opnaae den Fordeel, ved nu at underkaste sig en Løsning af Spørgsmaalet, at et mere tillidsfuldt Forhold til Tydskland vilde kunne etablere sig, ligesom den i Fremtiden vilde staae med friere Hænder overfor de Magter, der kunde have til Hensigt, at benytte vor nærværende trykkede Stilling, til at drage os ind med i de europæiske Forviklinger.

Hvad Ruslands Forhold til Tydskland og Østrig angaaer, saa er det meget vanskeligt for Øieblikket at komme til ret Kundskab herom. Keiser Alexander er i Caucasus og Fyrst Gortchakoff i Schweitz eller Baden. Hr. Novikow er uden al Instruktion siden Salzburger Mødet, ja var endnu idag uvidende om den østerrigske

Circulaires ¹⁾ Afsendelse og Meddelelse til Hr. Westmann, samt om dennes Svar: »at Rusland med Tilfredsstillelse havde bragt den stedfundne Tilnærmelse mellem de to Magter i Erfaring«. Grev Beust yttrede til mig, at Fyrst Gortchakoff havde optaget Sagen meget vel. Imidlertid vil Deres Excellence neppe være uvidende om, at s. 62alt for nogen Tid siden Petersborger Cabinettet har forlangt Forklaring i Berlin om Meningen med, at alle øst preussiske Fæstninger armeredes, og at det neppe har ladet sig stille aldeles tilfreds ved det givne Svar: »at man benyttede de rigelige Midler, man nu havde at raade over, til overhovedet at completere Materiellet og lade nyttige Arbejder foretage«.—

Hvad Slutningsbemærkningen i Depechen af 20de dennes angaaer, saa har jeg vel ikke modtaget nogen Meddelelse fra Deres Excellence om de betræffende Forhandlinger; men ligesom jeg paa den ene Side dog troer at kjende Fyrst Bismarcks Ytringer til Kammerherre Quaade i Anledning af vor Neutralitets-Erklæring af 25. Juli f. A., nemlig: »at han ikke kunde love Opfyldelsen af vore Ønsker til Gjengjæld«, ¹⁾ saa gik paa samme Tid navnlig den russiske Chargé d'affaires Antydninger, som jeg ogsaa mindes at have meddeelt Deres Excellence, ²⁾ ud paa, at vi kunde vente at erholde Lønnen for vor Neutralitet efter endt Krig. Da det er vitterligt, at den preussiske Regjering gav Impulsen til de Skridt, som den engelske og russiske Regjering gjorde efter fælles Aftale i Kjøbenhavn, troede jeg at turde antage, at den for de nævnte Magter havde antydnet Muligheden af en eventuel Opfyldelse af Art. V, for at fremskynde den Pression, som den ønskede iværksat imod os. Beklageligt er det vistnok, at hine to Magter viste saa ringe Interesse for vor Sag, at de ikke benyttede den saa gunstige Situation til, at fravriste den preussiske Regjering bestemte Løfter eller Indrømmelser i vor Faveur.

C. Falbe.

Depeche Nr. 24.